

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ HEADON HILL

ΤΟ ΔΙΑΔΗΜΑ ΤΩΝ ΤΡΕΓΓΟΥΕΛ

ΙΧΑ αποκοιμήθη άπάνω σε μία πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο, στην κρεββατοκάμαρα της κυρίας μου, περιμένοντάς την να επιστρέψη. Ήταν τρείς μετά τα μεσάνυχτα, όταν επί τέλους γύρισε. Σηκώθηκα άμέσως, έτοιμη να την βοηθήσω να γυθθί, αλλά ήταν τόσο ταραγμένη, ώστε δεν άντελήθηθι καν την παρουσία μου. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό και φαινόταν τόσο άπελπισμένη, που για μία στιγμή στάθηκα

μπροστά της άκίνητη, άναποφάσιτη.

—Ευτυχώς, μουρμούριζε ή Λαϊδη Ντόλλυ, νομίζοντας πώς ήταν μόνη της μέσα στο δωμάτιο, ευτυχώς που ή Μίλσομ δεν με περίμενε άπόψε, γιατί... άσφαλώς θ' άντλαμθεάνον την ταραχή μου!.. και θά μ' ένοχλούσε με το έξεταστικο βλέμμα της, μόλις έθλεπε τα χάλια μου... Γιατί... έχω πραγματικά χάλια... είπε ή Λαϊδη Ντόλλυ, ενώ έρριχνε μία ματιά στον καθρέφτη... Τι καλά που ό Χούμπερτ βρίσκεται στον πάργιο του Τρέγγουελ!.. Γιατί... τί θά του έλεγα, Θεέ μου!.. Πώς να του όμολογήσω πώς έχασα σχεδόν τρείς χιλιάδες λίρες στο «μπρίτζ»... Και ό άθλιος ό Σέλιγμαν, που άπειλεί να καταφύγη στον Χούμπερτ, άν δεν του τής πληρώσω ως αύριο!.. Τι να κάνω, Θεέ μου!.. Νά ένεχυριάσω τό διάδημα των Τρέγγουελ ή να πάρω... περισσότερες σταγόνες χλωράλης!.. Νομίζω πώς προτιμώ τό θάνατο, άπό τό θυμό του Χούμπερτ...

Η Λαϊδη Ντόλλυ Τρέγγουελ στάθηκε μία στιγμή σκεπτική και κατόπιν έλεγε άργά:

—...Θά πάω να φέρω τη ρουλέττα άπό την τραπεζαρία... Άν βγη μονός αριθμός, θά ένεχυριάσω τό διάδημα, άν βγη ζυγός, θά πάρω χλωράλη...

Μόλις ή Λαϊδη Ντόλλυ βγήκε άπό τό δωμάτιο, έτρεξα άποφασιστικά στο ντουλαπάκι, όπου ήταν τό πρόχειρο φαρμακείο, άρπαξα τό μπουκαλάκι με τη χλωράλη, τό άδειασα και τό γέμισα με άδωο νεράκι. "Επειτα τό έβαλα πάλι στη θέση του, κι' έφυγα σιγά άπό τό δωμάτιο, ήσυχη για τη ζωή της κυρίας μου... "Ως αύριο, σκέψηκα, έχει ό Θεός!"

Μόλις μπήκα τό πρωί στην κρεββατοκάμαρα της κυρίας μου, τη βρήκα σ' έλεεινή κατάσταση. Άπό τα λόγια της κατάλαβα πώς είχε πάρει τη... χλωράλη!.. Μού μίλησε νευρικά, χωρίς σχεδόν να πάρη άναπνοή.

—"Α! ήλθεσ, Μίλσομ; "Ωστε ζώ άκόμα!.." Έχω τα χάλια μου σήμερα!.. Η χλωράλη δεν ήταν καλή! Δεν έκλεισα μάτι άπόψε...

Τη λυπήθηκα. Την συμβούλευσα να πιη τό τσάι της και να μείνη στο κρεβάτι της ν' άνταπαυθί.

—Καλά! έλεπε. Θα σ' άκούσω... Άλλά θά κάνης κάτι για μένα... Άκουσε! Τελευταία είχα άτυχία στα χαρτιά... Μου χρειάζονται χρήματα... Σκέφθηκα να σοι δώσω τό διάδημα των Τρέγγουελ να τό πιάς άμέσως, στο Μπόντ-Στρήτ, στο Πράττε. Θα ζητήσης να ίδης τον ίδιο και θά του πής εκ μέρους μου να σοι δώση... τέσσερες χιλιάδες λίρες και να κρατήση τό διάδημα ως ένεχυρο. Κατάλαβες!..

Δεν τόλμησα να της φέρω καμμία άντίρρηση. Άσφαλώς, σκέφθηκα, αυτή είναι ή καλύτερη λύσις, αδιάφορον άν ή Λαϊδη Ντόλλυ είχε τό δικαίωμα ή όχι να διαθέση ένα οικογενειακό κειμήλιο, που δεν της άνήκει, παρά... προσωρινώς!.. Ώστόσο, έφυγα άμέσως. Πήγα στού Πράττε και ζήτησα να μιλήσω στον ίδιο. Μ' έμπασαν στο γραφείο του. Χωρίς πολλές περιτροπές, του είπα άμέσως τη ζήτουσα άν' αυτών.

—Σάς είπε ή Λαϊδη Τρέγγουελ ότι θέλει δάνειο ή μήπως σάς είπε πώς θέλει να πουλήση τό κόσμημα γι' αυτό τό ποσόν; ρώτησε ό Πράττε μ' ένα ερωτικό χαμόγελο.

Δυσσεστήθηκα με τον τρόπο του και άνοίγοντας τη θήκη

με τό διάδημα, του έδειξα τό κόσμημα, λέγοντας Ξηρά:

—Ζητεί δάνειο τεσσάρων χιλιάδων λιρών. Πιστεύω πώς γνωρίζετε εκ φήμης την αξία αυτού του κοσμήματος!

Ο Πράττε γέλασε και είπε:

—Φυσικά, γνωρίζω την αξία του, άφου έχω εδω, μέσα στην κάσση μου, τό διάδημα των Τρέγγουελ!

Λέγοντας τα λόγια αυτά, ό Πράττε άνοιξε τό χρηματοκιώτιο κι' έβγαλε άπό μέσα ένα διάδημα, έντελως όμοιο μ' εκείνο που είχα φέρει. "Εμείνα κατάπληκτη!..

—Δέν... καταλαβαίνω!.. τραύισα.

—Νά σάς εξηγήσω λοιπόν τί συμβαίνει!.. Ο Σέρ Χούμπερτ Τρέγγουελ μου έφερε, πριν άπό τρείς μήνες τώρα, τό διάδημα αυτό. Του δάνεισα πέντε χιλιάδες λίρες και μου παράγγειλε να του κάνω μία άπομίμησι του κοσμήματος—αυτό που μου φέρατε—και για τό όποιο ή κυρία σας ζητεί τέσσερες χιλιάδες λίρες. Λυπούμαι, μα δλη-δλη ή αξία του δεν υπερβαίνει τις δέκα λίρες!

Κατόπιν ό Πράττε με χαϊρέθηκε ευγενικά κι' έφυγε, μη ξέροντας τί να σκεφθώ! Η πράξις του Σέρ Χούμπερτ ήταν άκατανόητος!.. Με τόσα πλούτη!.. Μα αυτός ούτε χαρτοπάχτης ήταν, ούτε στις κούρσες έπαίξει... έκτός άν... άν ύπήρχε καμμία νυνάικα στη μέση!..

Ώστόσο, άναγκάστηκα να το την άλήθεια στην κυρία μου. Μόλις άκουσε τα λόγια μου, άνασηκώθηκε στο κρεβάτι της και είδα στο πρόσωπό της να διαγράφονται διάφορα άλλεπάλληλα συναισθήματα, κατάπληξις, θυμός, περιφρόνησις και άπόγνωσις. Τέλος εξέσπασε σε άκράτητα, νευρικά γέλια.

—"Φραία! Θαυμάσια! Κι' εγώ που διατάζα να ένεχυριάσω τό κοσμήματα της οικογενειας! "Ωστε, έτσι; "Ο άνδρας μου με πρόλαβε!.. Ποτέ δεν θα στανταζόμουν πώς ό Χούμπερτ έχει οικονομικές στενωχώσεις!.. Ούτε παίζει... ούτε... "Ω! Μίλσομ, ύπάρχει κάποια γυναίκα σ' όλα αυτά!..

Κατόπιν ψιθύρισε:

—Μείνε ή άλλη λύσις! Άκουσε, Μίλσομ, πρόσθεσε δυνατά. Ένωδ να διασκεδάσω σήμερα! Θα ντυθώ και θά πάω στο "Ε-τον να ιδω τό παιδί μου, τον Ρέτζι μου, θά τον πάρω μαζί μου να φάμε σ' κανένα έστιατοριο και θά επιστρέψω με τό νυχτερινό τραίνο... Άν στο διάστημα που θά λείπω, έλθει ό κ. Σέλιγμαν και ζητήσει να με ιδί, να του πής πώς πήγα στην έξοχη και πώς αύριο θά κανονισω τό ζήτημα!.. Α!.. και μη ξεχάσης, Μίλσομ, να μου πάρης ένα άλλο μπουκάλι χλωράλη, γιατί... θέλω να κοιμηθώ άπόψε!

"Όταν ή κυρία μου έφυγε, εγώ έμείνα πολύ στενωχηρημένη, κυριεμένη άπό μία φοβηρή άγωνία. Άπ' όσα είχα άκούσει τό περασμένο βράδυ, κατάλαβα πώς ό Σέλιγμαν θά έρχόταν να ζητήση τα χημάτα του και πώς ή δυστυχισμένη κυρία μου, στην άπελπισία της, μη ξέροντας τί να κάνει, θά προτιμούσε ν' αυτοκτονήση, παρά να όμολογήση στον άνδρα της τό σφάλμα της! Ο Σέρ Χούμπερτ ήταν βέβαια άπότομος, μα δεν ήταν και κακός!.. Άλλά εγώ, τί έπρεπε να κάνω, Θεέ μου; Το φοβηρό αυτό μυστικό βάραμι την ψυχή μου... Δέν είχα κανένα άπο τό όποιο μπορούσα να ζητήσω συμβουλή. Γι' αυτό, τό άπόγευμα, όταν μου είπε ή οικονομίσις πώς ό Σέρ Χούμπερτ είχε γυρίσει έσπαιτικά, ένιωσα μεγάλη άνακούφισι κι' έσπευσα να ζητήσω να τον ιδω. Στην άπελπισία που βρισκόμουν, του τά είπα όλα. Στο τέλος, τον ρώτησα άν έπρεπε να πάρω τη χλωράλη ή όχι. Ο Σέρ Χούμπερτ με άκουσε προσεκτικά ως τό τέλος. Ένα παράξενο χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του και με καταπληκτική άπάθεια μου έλεγε: «Νά κάνω άκριβώς ό,τι με είχε διατάξει ή κυρία μου!..»

"Όπως κάθε βράδυ, πήγα στην κρεββατοκάμαρα της κυρίας μου, για να έτοιμάσω τό κρεβάτι της. Η φραξ θα ήταν δέκα περιπου, όταν άκούσα την κυρία ν' άνεσθίνει τις σκέψεις. Ήταν τόσο χλωμή, φαινόταν τόσο καταβεθλημένη, ώστε ένιωσα

Ο Σέρ Χούμπερτ άδειασε τη χλωράλη στο ποτήρι...

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΟΙΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Άρθρο του γνωστού ήθοποιου του κινηματογράφου Κλάιθ Μπρούκ)

Και στη ζωή και στον κινηματογράφο, όλες οι γυναίκες νοιάζονται ιδιαίτερα προτιμώντας τους άνδρους της δράσεως, στους ισχυρούς άνδρες, τους οποίους τίποτε δεν μπορεί να τους κάνει να δελιάσουν. Η γυναίκα, κατά κανόνα σχεδόν, προτιμάει πάντα τον άρρενωπό άνδρα. Όταν λέω άρρενωπό άνδρα, μεταφράζονται μια επαγγελματική έκφραση των αγγλίων. «Ανθρώπους δράσεως», άρρενωπούς, δεν είναι μονάχα τους άρρενωπους ιππότες των Βραχωνδών Όρειων. Δεν λέω δηλαδή ότι ο έρωτας των γυναικών στρέφεται μονάχα προς τους «αρχοντάδους», τους ανθρώπους της γροθιάς, αν και πολλοί το υποστηρίζουν κι αυτό και ατόνουν μάλιστα μέχρι του σημείου να λένε πως η περισσότερες γυναίκες, ζητώντας τον... «άρρενικότερον» άνδρα, τρελλάνονται κι' αιώσει που νοιάζουν πως θα τις έδωσαν περισσότερο! Αλλά είναι υπερβολή, είναι φιλολογία. Λέγοντας άρρενωπό άνδρα, εννοώ έναν άνδρα ισχυροποιημένο και αυλωμένο, χωρίς τον έρωτα του και των πράξεών του, έναν άνδρα Ικανόν να ηγήσει τις διάφολες περιπτώσεις, που το τιμωρούν, αταξάκωτος. Έναν άνδρα που να μη τον τρομάζει η μοναξιά, παρα να' αντίλη απ' αυτή θάρρος και ενεργητικότητα. Έναν άνδρα που να μην του βάσει γελοιοσάδες ή σκηνές, αλλά να τον οδηγεί με νέα δραστηριότητα.

τήν καρδιά μου να πλημμυρίζει από οίκτο γι' αυτήν. —Είμαι πολύ κουρασμένη, μου έλεπε, και θα έτοιμασθώ άμέσως να πλαγιάσω, Μίλσομ... Μου πήρες τις σταγόνες... "Α!... εύχαριστώ!... Δεν σε χρειάζομαι πια άπόψε!... " Η Λαίδη Ντόλλυ άνοίξει την πόρτα της τουαλέττας της και έγω έτοιμαζόμουν να φύγω, όταν μια φωνή τρόμου της κυρίας μου μ' έκανε να σταθώ εκεί που βρισκόμουν. Ο Σέρ Χούμπερτ με τις πτυχάμες του στεκόταν στη μέση της καμαράς μ' ένα ποτηρι στο ένα χέρι, έδω στο άλλο κρατούσε το μικρό υποκαλάκι που' είχα φέρει άπό το φαρμακείο και έχυνε τη γλυκιά-καλή στο ποτήρι. Η Λαίδη Ντόλλυ χύμηξε σαν τρελλή και πέταξε το ποτήρι από το χέρι του άνδρος της. Καθώς έπεσε το ποτήρι και γινόταν χίλια κομμάτια, η Λαίδη Ντόλλυ άρχισε να γελά και να μιλά συγχρόνως νευρικά.

—Σε τέτοιο σημείο έφθασε λοιπόν, Χούμπερτ; " Ήξερα πως ένεχυρίασες το διάδημα προτού... το ένεχυρίασω έγω... μα έγω παίζω στα χαρτιά... έσύ όμως... Καμμιά γυναίκα μη πως!..

—Ναι! άποκρίθηκε ο Σέρ Χούμπερτ με ψυχραιμία, ύπόχρημι μιά γυναίκα σ' αυτή την ύπόθεση, Ντόλλυ, και η γυναίκα αυτή... είσαι σού! " Ένεχυρίασα το διάδημα, γιατί ήξερα πως γρήγορα ή άργα έκει θα κατέληγες... Θεώρησα λοιπόν προτιμώτερο και... άξιοπρεπέτερο να ζητήσης συνδρομή άπό το θιβαλιόριο των τσεκ του άνδρος σου... αλλά... για μικρότερα χρέη στο έξής, σε παρακαλώ!..

Η Λαίδη Ντόλλυ τον κύταζε αστισμένη, κατόπι έλεπε:

—Καλά! Μά... γιατί θέλησες τότε ν' αυτοκτονήσης;

—Ω! ήταν κι' αυτό ένα μικρό μάθημα για σένα! Συγχώρησέ με για τή μικρή αυτή κωμωδία που σου έπαιξα. Άλλά, φοβήθηκα μήπως δεν μου έμπιστευής τή δύσκολη οικονομική θέσι σου. Ο τρόμος σου, σε άνάγκασε να μου έκμυστηρευής την άλήθεια. Πές μου, πόσα χρήματα σου χρειάζονται, Ντόλλυ, για να σου ύπογράψω ένα τσεκ και άυριο θα πάω να πάρω πίσω το διάδημα άπό τον Πράττε... Φαντάζομαι πως αυτός ο ήλιθος θα πίστεψε πως είμαι άλήθεια στενοχωρημένος...

Διακοιτικά, έφυγα σιγά-σιγά, ενώ η Λαίδη Ντόλλυ έπεφε στην άνοιχτή άγκαλιά του άνδρος της. Δεν μου έκαναν πια λόγο γι' αυτό το συμβάν. Μονάχα δυό μέρες κατόπι ο Σέρ Χούμπερτ, καθώς περνούσε κοντά μου στο διάδρομο, μου έβαλε κρυφά, στο χέρι ένα φάκελο.

Είχε μέσα ένα τσεκ έκατό λιρών στ' όνομά μου!..

Ο Κλάιθ Μπρούκ

ΟΜΙΛΕΙ ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΧΩΡΩΝ

Η Ίσπανίδες, είναι ή πιο πιστές στον έρωτα απ' όλες τις γυναίκες της Εύρώπης. Τά αισθημάτά τους είναι ειλικρινή και σταθερά. Άλλοίμονο σ' εκείνους που θα θελήσουν να παίξουν με τήν καρδιά τους. Μέσα στην καρδιά κάθε Ίσπανιόλας είναι κρυμμένο ένα στίλεττο.

Η Ίταλίδες, είναι πολύ έρωτιάρες.

Η Άγγλίδες, είναι παραπονηάρες, άγαπούν με πάθος, αλλά το κρύβουν... άπό σεσάμο στην έθιμοτυπία!

Η Γερμανίδες, είναι τρυφερές και γλυκειές, αλλά τόσοον μονότονες, που σε κάνουν να τις βαρεθείσαι γρήγορα.

Η Γαλλίδες, είναι πνευματώδεις, κομψές και ήδυπαθείς, αλλά πάντα λένε ψέμματα.

Η Ρωσίδες, είναι έρωτιάρες, μά και καλόκαρδες.

Μή μου λέτε για γοητεία κλπ. Όταν περάσουν τά χρόνια κι' η γυναίλα των σωματικών χαρισμάτων θαιτωθή, εκείνο που μένει είναι άνοή ή βαθείς άρετές του χαρακτήρος ενός άνδρος. Το θάρρος του στη ζωή, ή άγνότης του και ή δύναμις των αισθημάτων του. Άπ' αυτά κυρίως έχουν άνάγκη ή γυναίκες. Έχουν άνάγκη έγγάρδιας συντροφιάς και ύποστηρίξεως και όσες άρετές δεν βρίσκουν στους άνδρες τους, τις όνειρευόονται για τά παιδιά τους. Όταν μάλιστα χαρίζουν στα παιδιά τους στρατιωτικά, δεν τό κάνουν για να έντιμήσουν τά φιλοπάτρια και αμφοδύρα έντοικά τους, όπως φοβόονται οι άντιμιλιταριστά. Τό κάνουν γιατί αντί τά μικρά άδωα παιχνίδια συμβολίζουν στην αντίληψη τους τό ήθικό θάρρος και τήν οικογενειακή ασφάλεια. Πρέπει τό άγόρι να μάθι να είναι γενναίος και να κυβερνάη καλά. Για τή σίξη-γυ, καθώς και για τή μητέρα, αυτές ή άρετές είναι οσιώδεις. Και είναι να γελιά κανείς, όταν βλέπει μερικους να παρεξηγούν τον συμβολισμό απόν των γυναικών και να φαντάζονται πως άρχει να φορέσουν μια στρατιωτική στολή, για να κατακτήσουν τήν καρδιά τους.

Νά, λοιπόν, γιατί οι φιλόδοξοι νέοι άγωνίζονται και θέλουν να κυριαρχήσουν. Κάνουν σπόδ όχι γιατί τους άρέσει να κλωστούν τήν μάτλα, μά γιατί νοιάζουν πως στις γυναίκες, που θέλουν να τους άγαπήσουν, άρέσουν οι άποραστοικοί άνδρες, με τους γερούς μύς, με τήν άτλη και δυνατή καρδιά, κι' όχι οι διανοούμενοι και οι σνόμς, που τις περιτριφυλίζουν.